

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. M.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2014, č.j. 4034/DS/2014, JID: 124929/2014/KUUK/Bla,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 5.9.2014, č.j. 4034/DS/2014, JID: 124929/2014/KUUK/Bla, a rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového, **s e p r o v a d u ří n í z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 5.9.2014, č.j. 4034/DS/2014, JID: 124929/2014/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29.5.2014, sp.zn. MULN/14411/1521/2013/OS-PD/KO, č.j. MULNCJ 38697/2014, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1

písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za jednání, jehož se měl dopustit tím, že dne 8.12.2013 ve 14:10 hod. na silnici č. I/7 na obchvatu obce Sulec ve směru od Prahy, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Mercedes Benz, r.z. „X“, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/hod., když mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 7 CCD naměřena rychlost 151 km/hod, resp. po započtení odchylky měření $\pm 3 \%$ rychlost 146 km/hod. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel v délce 6 měsíců, a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgány porušily zásadu spravedlivého procesu, neboť v rámci správního řízení doručovaly písemnosti jeho zmocněnci v rozporu s ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Zmocněnec ve svém vyjádření ze dne 4.2.2014 požádal o doručování na elektronickou adresu „X“, správní orgány ale písemnosti na tuto adresu nezasílaly a místo toho nezákonně dovodily tzv. fikci doručení poté, co je doručovaly toliko na adresu pobytu zmocněnce. V důsledku toho se však zmocněnec žalobce nezúčastnil nařízených ústních jednání, neboť mu k nim nebylo řádně doručeno předvolání. Nebylo mu tak umožněno klást svědkům-policistům otázky, jimiž by bylo prokázáno, že při měření rychlosti nepostupovali v souladu s návodem k obsluze silničního radarového rychloměru. Sám správní orgán I. stupně pak bez přítomnosti žalobce či jeho zmocněnce vedl výslech policistů zcela nesprávně a formalisticky, přičemž jejich výpověď užil jako jediného důkazu, na jehož základě založil vinu žalobce. Současně nebylo zmocněnci žalobce řádně doručeno ani prvoinstanční rozhodnutí, s ohledem na což se s ním nemohl seznámit a uplatnit relevantní odvolací důvody. Fakt, že rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci, není rozhodné. Poté, co žalobce oznámil doručení neoznámeného rozhodnutí svému zmocněnci telefonicky, podal zmocněnec z procesní opatrnosti alespoň blanketní odvolání, přičemž očekával, že bude vyzván k jeho doplnění. Tuto povinnost však správní orgán porušil, když výzvu opětovně doručoval toliko na adresu trvalého pobytu zmocněnce, kde se ale jmenovaný nezdržuje. Na tomto místě žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2009, č.j. 1 As 4/2009-53, který se problematikou výzvy k odstranění vad podání zabývá.

Nad rámec uvedeného žalobce uvedl, že byt' nebyl záznam z měřicího zařízení ve správním řízení proveden jako důkaz, ani nesloužil jako podklad pro úvahu správního orgánu v rámci odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, není způsobilý prokázat, že žalobce skutečně řídil vozidlo při rychlosti 151 km/hod. Podle návodu k obsluze se má totiž vozidlo na snímku pořízeného radarem nacházet na odjezdu v levé části snímku. V daném případě je ale zřejmé, že vozidlo je zachyceno v jeho prostředku. Tato skutečnost sama o sobě tedy měla vést správní orgán I. stupně k závěru o nutnosti předvolat policistu, jež měřicí zařízení obsluhoval, to však jmenovaný orgán neučinil a nezjistil tak dostatečně skutkový stav. Měření pomocí rychloměru RAMER má navíc vypovídací hodnotu toliko tehdy, je-li měření prováděno na přímém úseku komunikace, jestliže je měřicí vozidlo ustaveno vodorovně a úhel odklonu radarového svazku od osy měření činí 22°. Jakákoliv odchylka od tohoto úhlu má dle žalobce za následek zkreslení naměřené rychlosti, přičemž samotná fotografie měření nic neproказuje do doby, než je postaveno na jisto, že byly splněny další podmínky měření dle návodu. Žalobce je toho názoru, že více jak 50 % policistů neumí správně radar nastavit – v této souvislosti proto navrhl, aby soud provedl důkaz sociologickým výzkumem mezi

reprezentativním vzorkem příslušníků Policie České republiky, v němž by jim byly položeny některé otázky týkající se odbornosti při užívání rychloměrů.

Žalobce dále namítal, že místo spáchání přestupku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je vymezeno nedostatečným způsobem. Není tak možné určit, kde bylo měřicí zařízení umístěno, a to i mimo jiné s ohledem na skutečnost, že obchvat kolem obce Sulec obsahuje jako rovné úseky, tak i oblouky, jež mohou ovlivnit relevanci měření prováděné silničním radarem RAMER. Kromě toho má nedostatečně vymezené místo spáchání skutku vliv i na účinnou obhajobu žalobce, když ten disponuje důkazem, že motorové vozidlo neřídil v celém úseku vymezeném ve sdělení obvinění, neboť se střídal se svou přítelkyní. Žalobce takovýto postup správních orgánů považuje za činěný záměrně v úmyslu znemožnit účastníku účinné vyvrácení podezření z přestupku. V této souvislosti žalobce ve vztahu k dostatečnému určení místo spáchání přestupku odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, i analogicky na odbornou literaturu – zde na komentář k trestnímu řádu.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgány nemají povinnost doručovat písemnosti na elektronickou adresu, kterou si účastník či jeho zástupce zvolí. Tuto možnost lze využít zejména za situace, kdy to může přispět k urychlení řízení, což však není tento případ, neboť o zmocněnci žalobce je známo, že doručování problematizuje tím, že požaduje zasílání písemností na elektronické adresy s či bez diakritiky, které navíc v průběhu řízení opakovaně mění. Taktéž nelze pominout ani to, že dle ust. § 19 odst. 4 správního zákona je nutné některé písemnosti doručovat do vlastních rukou adresáta, správní orgány tudíž postupovaly v souladu se zákonem. Namítané písemnosti si navíc žalobce osobně vyzvedával na provozovně provozovatele poštovních služeb, jeho zmocněnci pak byly doručeny fikcí. Co se týče otázky samotného měření, žalovaný nemá pochyb o tom, že proběhlo v souladu s návodem k použití, neboť policista, který měření prováděl, byl k tomuto úkonu oprávněn a radar disponoval platným ověřením.

Žalovaný uzavřel, že považuje žalobcem uplatněné námitky za nedůvodné a vedené toliko jeho snahou vyvinut se z protiprávního jednání. Správní orgány v řízení vycházely z protokolů sepsaných policisty bezprostředně po zjištění skutku, kteří uvedli fakta a skutečnosti zjištěné na místě. Žalobce tedy dle názoru žalovaného nebyl zkrácen na svých právech, když se navíc mohl seznámit se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí a navrhnout tak důkazy, které nyní požaduje až v žalobě.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních

bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Oznámením o dopravním přestupku ze dne 9.12.2013 vydaným Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Ústeckého kraje, Územním odborem Louny, Dopravním inspektorátem, pod č.j. KRPU-282256-7/PŘ-2013-040706-KS, bylo správnímu orgánu I. stupně postoupeno k projednání podezření ze spáchání přestupkového jednání, jehož se měl žalobce dopustit dne 8.12.2013 výše vymezeným skutkem.

Dne 4.2.2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc, již žalobce k zastupování ve správním řízení zmocnil pana K. S., nar. „X“, bytem „X“. Ten v plné moci požádal o doručování písemností na elektronickou adresu „X“, v současně připojeném vyjádření k obvinění svého mandanta však uvedl jako adresu pro doručování „X“.

Předvoláním ze dne 13.2.2014 předvolal prvostupňový orgán žalobce a jeho zmocněnce k ústnímu jednání nařízenému na den 19.3.2014. Písemnost zasílal na adresu trvalého pobytu žalobce i jeho zmocněnce, zmocněnci však na jím sdělenou elektronickou adresu nedoručoval. Žalobce si předvolání vyzvedl osobně dne 18.2.2014, zmocněnci bylo doručeno fikcí dne 27.2.2014. Ústního jednání, při němž správní orgán I. stupně prováděl výslechy svědků-policiistů, se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili.

Předvoláním ze dne 21.3.2014 předvolal prvostupňový orgán žalobce a jeho zmocněnce k ústnímu jednání nařízenému na den 15.4.2014. Písemnost zasílal na adresu trvalého pobytu žalobce i jeho zmocněnce, zmocněnci však na jím sdělenou elektronickou adresu nedoručoval. Žalobce si předvolání vyzvedl osobně dne 26.3.2014, zmocněnci bylo doručeno fikcí dne 3.4.2014. Ústního jednání, při němž správní orgán I. stupně prováděl výslechy dalšího svědka-policiisty, se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili.

Dne 15.4.2014 zaslal správní orgán I. stupně žalobci a jeho zmocněnci výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí. Písemnost zasílal na adresu trvalého pobytu žalobce a jeho zmocněnce, zmocněnci pak i na elektronickou adresu „X“. Zatímco jmenovaný přijetí písemnosti do své e-mailové schránky nepotvrdil, resp. se mu ji nepodařilo doručit, žalobce si ji vyzvedl osobně dne 22.4.2014, jeho zmocněnci pak byla dodatečně doručena fikcí dne 28.4.2014.

Prvoinstanční rozhodnutí, stejně tak následnou výzvu ze dne 24.6.2014 k odstranění vad odvolání, zasílal správní orgán I. stupně opětovně jednak na adresy trvalých bydlišť žalobce a jeho zmocněnce, zmocněnci pak i na elektronické adresy „X“ a „X“. Jejich přijetí však zmocněnec nepotvrdil.

Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce směřujícími do způsobu doručování ze strany správního orgánu I. stupně.

Dle ust. § 19 odst. 1 správního řádu doručuje písemnost správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem

stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení platí, že není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.

Dle odst. 3 citovaného ustanovení platí, že nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Dle odst. 4 citovaného ustanovení platí, že do vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.

Dle odst. 8 citovaného ustanovení se písemnosti uvedené v odstavci 4 doručují na požádání adresáta jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát datovou zprávou podepsanou adresátem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se písemnost doručuje fyzické osobě na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Jak vyplývá ze shora citované právní úpravy, ve správním řízení doručují příslušné orgány písemnosti několika způsoby. Za primární způsob doručování je nutno považovat zasílání prostřednictvím datové schránky. Nedisponuje-li však účastník či jeho zástupce, datovou schránkou, může správní orgán doručovat buď sám (potažmo pomocí dalších institucí vyjmenovaných v zákoně), nebo písemnosti zasílá prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní řád pak současně účastníku nebo jeho zástupci dává v ust. § 19 odst. 3 možnost, požádat o doručování na jimi zvolenou adresu pro doručování odlišnou od adresy trvalého bydliště nebo na elektronickou adresu. Podmínkou ovšem je, aby tento způsob nevylučoval zákon nebo povaha věci. Správní orgán nemusí vždy vyhovět jakémukoli požadavku účastníka řízení ve věci adresy pro doručování, ale bude především zvažovat, zda doručování na adresu, kterou účastník sdělil, nepovede k průtahům v řízení. Pakliže však

doručování na adresu pro doručování, kterou účastník řízení sdělil, nevylučuje zákon ani povaha věci, a je-li zřejmé, že může přispět k urychlení řízení, měl by správní orgán požadavku účastníka řízení vyhovět, a to i s ohledem na zásadu dobré správy vymezenou v ust. § 4 odst. 1 správního řádu, který mimo jiné stanoví, že správní orgán má dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc.

V daném případě požádal zmocněnec žalobce, pan K. S., správní orgán I. stupně v současně zaslané plné moci a ve vyjádření k obvinění o doručování písemností na elektronické adresy „X“ a „X“. Již jen na tomto místě je tak soud nucen konstatovat, že z takového podání účastníka nevyplývá, která z uvedených adres má být považována za relevantní – bylo proto povinností správního orgánu I. stupně tento rozpor objasnit a vyzvat zmocněnce žalobce, aby svou žádost upřesnil. To však prvostupňový orgán neučinil. Ještě mnohem závažnějšího pochybení se však následně dopustil tím, když se ani nepokusil na kteroukoliv z těchto adres doručovat, konkrétně zmocněnci uvedeným způsobem nezaslal předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 19.3.2014 a na den 15.4.2014.

Žalovanému lze dát sice za pravdu, že žádosti účastníka o zasílání písemností na elektronickou adresu lze vyhovět pouze tehdy, pokud to může přispět k urychlení řízení, přičemž o tom lze mít v případě zmocněnce žalobce, pana S., pochybnosti. I soudu je totiž velice dobře z jeho úřední činnosti (srov. např. řízení vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp.zn. 42 A 19/2014, 42 A 22/2014, 42 A 29/2014 aj.) známo, že jmenovaný zástupce doručování ve správním řízení problematizuje, když zejména používá taktiku opakovaných změn elektronických adres, jež navíc často zcela záměrně za účelem „zmatení“ správních orgánů obsahují diakritiku. Rovněž si je soud vědom i judikatury Nejvyššího správního soudu, která v tomto kontextu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2016, č.j. 1 As 104/2015-27, dostupný na www.nssoud.cz) opakovaně uvádí, že i pakliže správní orgán nedoručil své rozhodnutí na adresu obsahující diakritiku sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení, jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel. Avšak pochybení správního orgánu I. stupně v právě přezkoumávané věci spočívá v poněkud odlišné záležitosti.

Jestliže se totiž správní orgán rozhodl v konkrétním správním řízení žádosti zmocněnce o elektronické doručování do e-mailové schránky nevyhovět, byl v souladu s ust. § 4 odst. 2 správního řádu, jež stanoví, že správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné, povinen tuto skutečnost zmocněnci oznámit a sdělit mu, že v řízení bude nadále doručovat jinými způsoby vymezenými v zákoně. Takto ale nepostupoval. Přitom již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30.3.2016, č.j. 10 As 5/2016-36 (dostupném na www.nssoud.cz), v této souvislosti jednoznačně konstatoval, že: „*Dospěje-li správní orgán k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení ani žádné takové důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a doručovat, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal). Správní orgán tak však nemůže učinit bez dalšího, ale je povinen účastníkovi sdělit, že mu na jím požadovanou elektronickou adresu doručovat nebude, včetně důvodů tohoto postupu.*“

Správní orgán I. stupně tak svou pasivitou a zjevným ignorováním žádosti zmocněnce žalobce o zasílání písemností na jeho elektronickou adresu, aniž by se k ní jakkoliv vyjádřil (a to ani v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí), způsobil, že zmocněnci nebylo řádně doručeno předvolání ke shora uvedeným ústním jednáním. Skutečnost, že si obě předvolání vyzvedl osobně v provozovně provozovatele poštovních služeb žalobce či fakt, že jeho zmocněnci byla doručována i poštovní přepravou na adresu jeho trvalého pobytu, nemá pro danou věc význam, neboť zmocněnec za situace, kdy nebyla jeho žádost o doručování jakkoliv zamítnuta, očekával, že mu bude doručováno elektronicky. Teprve tehdy, pokud by zmocněnec na doručování e-mailem nereagoval způsobem vymezeným v ust. § 19 odst. 8 správního řádu, tedy přijetí písemnosti nepotvrdil maximálně následující pracovní den po odeslání zprávy, byl by správní orgán nadále oprávněn nebrat na předchozí žádost o doručování zřetel a doručovat jinými způsoby uvedenými v zákoně. V tomto případě ale prvoinstanční orgán rovnou od počátku doručoval prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, čímž zapříčinil, že se zmocněnec řádným způsobem nedozvěděl o konání ústních jednání. A to pak zvláště za situace, kdy byla jeho přítomnost vyžadována s ohledem na povahu prováděných důkazů – výsledků svědků, jež následně správnímu orgánu I. stupně sloužily jako primární zdroj informací prokazujících žalobcovu vinu. Na tomto místě musí soud navíc rázně odmítnout nesprávný výklad žalovaného, jenž ve vyjádření k žalobě uváděl, že některé, správním řádem vyjmenované, písemnosti je dle ust. § 19 odst. 4 zákona nutno účastníkovi doručovat výhradně do vlastních rukou. To je nepochybně pravdou, avšak žalovaný zcela opominul, že dle ust. § 19 odst. 8 platí uvedený postup jen tehdy, nepožádal-li adresát o doručování jiným způsobem dle tohoto zákona – např. právě na elektronickou adresu (za předpokladu, že mu bylo vyhověno). Správní orgán I. stupně tak byl povinen i předvolání k ústnímu jednání povinen zasílat primárně do e-mailové schránky zvolené zmocněncem žalobce.

O to paradoxnější je pak jeho počínání při srovnání s postupem při doručování výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 15.4.2014. Tu totiž správní orgán I. stupně zasílal nejen žalobci a jeho zmocněnci poštou, ale tentokrát zcela správně i na elektronickou adresu zmocněnce „X“ – tedy jednu z adres, kterou zmocněnec uvedl ve svých podáních. Jak nicméně vyplývá z obsahu správního spisu, zpráva se vrátila jako nedoručená, soud proto nad rámec posuzovaného konstatuje, že správní orgán měl nadále postupovat dle ust. § 19 odst. 9 správního řádu, dle něhož je nutno učinit neprodleně další pokus o její doručení, a teprve byli by i další pokus o doručení neúspěšný, doručovat písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Samotné rozhodnutí vydané v I. stupni a následně i výzvu k odstranění vad odvolání pak prvostupňový orgán zasílal krom poštou i na adresu „X“ – opět tedy jednu z adres, které zmocněnec sdělil ve svých podáních. Ten ale přijetí písemností nepotvrdil, a správní orgán I. stupně měl již nadále možnost doručovat poštou, aniž by musel brát zřetel na žádost o elektronické doručování. Nelze tudíž vyhovět námitce žalobce, že v případě prvoinstančního rozhodnutí a výzvy k odstranění vad odvolání nedošlo alternativním způsobem – fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu – k doručení uvedených písemností.

Ani pozdější správný postup při zasílání písemností již však nemohl odčinit zásadní vadu řízení, jíž se prvostupňový orgán dopustil tím, když zmocněnci žalobce řádně nedoručil předvolání k ústním jednáním. Tím podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a soudu proto

nezbylo, než jeho rozhodnutí (včetně navázaného rozhodnutí žalovaného, který toto pochybení nenapravil ani v rámci odvolacího řízení) ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez jednání zrušit a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, zejména pak bude muset zajistit, aby zmocněnci bylo doručováno v souladu s ustanoveními správního řádu.

S ohledem na povahu pochybení správních orgánů ve správním řízení, při němž nebylo respektováno právo žalobce na spravedlivý proces, v důsledku čehož se nemohl účastnit ústního jednání, vyjádřit se ke skutečnostem uváděným svědky v rámci ústního jednání, klást jim otázky a vznášet další návrhy, se již soud nemohl dále zabývat dalšími námitkami a důkazními návrhy obsaženými v žalobě, když po zrušení napadených rozhodnutí nadále pozbyly na významu, a žalobce je tak bude moci opětovně uplatnit v novém správním řízení.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, svědčí mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 11.228,- Kč. Tato náhrada se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d] dále z částky 600,- Kč za dvě s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky, a z částky 1.428,- Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. června 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová